

1

Guus ontwaakte uit zijn gedachten. Blijkbaar was hij ergens abrupt gestopt met zijn verhaal over het vroegere, zorgeloze leven, maar zijn jonge luisteraars knikkebolden of sliepen al.

Voorovergebogen blies hij de kaars uit, het sfeerlicht doofde. Met langzame vingers ritste hij zijn slaapzak dicht, waarna hij zich voldaan tussen de andere slaapzakrupsen liet neerploffen.

De laatste glimp van Noortjes gezicht hield hem nog even in zijn greep. Op avonden zoals deze luisterde ze nog echt naar hem, van die heerlijke avonden waarop ze even vergat een moeilijke tiener te zijn die haar veilige haven zat was. Dan zat ze gewoon braaf tussen de jongens naar haar papa te luisteren.

Want vaak genoeg wist hij gewoon niet meer waar hij het voor deed. Wanneer iedere winter steeds weer kleinere rantsoenen verdeeld moesten worden. Wanneer moordlust op de loer lag tijdens een of andere voedseltocht. In altijd weer die uitzichtloze buitenwereld die alleen maar verval toonde.

Meer toekomst dan deze drie onschuldige kinderen had de groep eigenlijk niet. En omdat ze vandaag pastinaak hadden geoogst, de eerste opbrengst van het vroege voorjaar, moesten die handelstochten dus weer beginnen.

Voorwerpen die razendsnel van vorm veranderden vingen zijn aandacht, en zonder verder aan morgen te denken viel hij in slaap.

2

Hij werd wakker toen Bram op zijn schouder tikte. Precies volgens schema, las Guus van zijn oplichtende wijzers. De andere mannen stapten al uit hun veldbedden en hij volgde snel hun voorbeeld.

Zwijgzaam maakten ze zich klaar voor vertrek. Gesproken instructies waren al jaren niet meer nodig, iedereen kende zijn taak. Kauwend op een puree van roze knoflook namen ze nu met wijzende vingers de route door.

Zo meteen zouden ze richting het zuiden vertrekken en dan met wat omwegen bij het brugfort aankomen. Daar hoopten ze hun groenten te ruilen tegen verse vis, om dan via enkele omwegen weer terug naar de villa te keren.

Zouden ze junkies of rovers tegenkomen, dan zou de tocht langer duren. Maar als het rustig bleef moesten ze de vrijgekomen tijd benutten om onderweg nog wat huizen te doorzoeken. Gewoon, naar bruikbare spullen, misschien zelfs iets met voedingswaarde. Met een beetje geluk waren ze in de namiddag weer thuis en kon de gescoorde vis die avond nog op de grill.

Tot zover het plan. Halflege magen konden niet langer wachten.

De vier paktten hun ruilwaar in, trokken hun uitrusting aan, gaven binnen even een seintje aan de slaapkoppen dat ze vertrokken en liepen de villa uit. 'Tot vanavond,' klonk er nog ergens onverstaanbaar.

Guus haakte bij Bram aan, die ook een halfvolle rugzak droeg en zijn breekijzer al tevoorschijn haalde. Vóór hen verdween Marijn het veld in, helemaal achteraan liep Diederik dit keer.

Het terrein van de villa sloot in deze richting aan op hoge grassen en opgeklommen doornstruiken, allemaal

vergroeid met een doolhof van verroest prikkeldraad, wat beneden aan de heuvel verdronk in kniediepe modder. Zodra ze het veld betraden gingen de koppen op serieus en de blikken op scherp. Vanaf nu kon alles gebeuren.

Guus verstevigde zijn grip op de honkbalknuppel, checkte nog even of zijn hamer en reservemes goed achter zijn riem hingen, en wierp vervolgens een blik op de blauw-gele hemel. Het leek erop dat ze het droog zouden houden vandaag.

En het was ook te hopen dat de atletische en hypersensitieve Marijn vandaag weer even scherp was als voorgaande jaren, dacht Guus nog. Normaal gesproken merkte hij iedere pootafdruk, verstopte gluurder of keelsnurker op, of hij nou wilde of niet. Dat redde nog wel eens een leven.

Een voor een bewandelden ze het pad door het hoge gras, tussen versperringen en over verborgen droge stukken. Waar Guus de omliggende bosrand achter zich liet, rezen links en rechts de overwoekerde huizen en ruïnes van de stad op. Alles bedekt onder lagen woekerplanten en graffiti.

Verderop lagen hele inboedels aan rotzooi op straat, vernield, vergaan en overgroeid. Voor- en achtertuinen waren omgespit tot moestuintjes en uiteindelijk verwilderd. Een vrachtwagen was ergens een erker ingereden en nooit meer weggekomen, everzwijnfamilies toiletteerden in woonkamers en een scootmobiel die tegen een lantaarnpaal was gebotst, was helemaal omgevallen.

Verderop lag de gekantelde bouwkraan. Die versperde behalve een serie tuinpadjes ook één van de toegangswegen naar het drukke kruispunt. Het kruispunt waar de mannen nu recht op af liepen.

Guus keek een stuk vooruit naar de hoek van het veld waar ze even zouden schuilen. Zoals altijd naast de witte scherven van een integraalhelm die op een nest van verkoold pallethout waren uitgestrooid.

Dat werkstukje lag er al zo bij vanaf de eerste dag dat straatafval niet meer werd opgeruimd. Een beetje kunstenaar had er een verhaal over de wedergeboorte van de samenleving bij kunnen verzinnen en er een jaarsalaris voor mogen vragen. Als salarissen nog zouden bestaan. En kunst.

Vooraan kwam het sportieve postuur van Marijn op de hoek aan, waar hij zich meteen in het gras verstopte. Een paar stappen verder dook Guus met Bram naar de grond. Het veld ging hier abrupt over op tegels en asfalt, het stadspark over op stad. Vanaf deze plek moest de groep zich aan meerdere kanten tegelijk bloot gaan geven. Als ideaal doelwit voor een hinderlaag.

Guus scande de horizon naar afwijkingen in de omgeving, eentje die hij op zijn duimpje kende. Op zoek naar de aanwezigheid van mens of dier, zoals de andere mannen nu ook deden.

Hij zag het kruispunt nog altijd vol roestige en uitgebrande auto's staan. Ruiten systematisch ingeslagen en de brandstofklepjes open. Rolluiken van aangrenzende woningen waren nog steeds dichtgelast en -gekit. Versperringen bij ramen en deuren niet opengebrouwen. Precies zoals ze het voor de winter hadden achtergelaten. Tactische uitkijkpunten waren nog steeds onbemand. Een eekhoorn sprong uit een vale fietstas, maar verder leek het hier verlaten, alles doodnormaal.

Op dit soort knooppunten was dan ook al lang niets meer

van waarde te vinden. Zorgvuldig gedemonteerd, ingeslagen, opengebrouwen, afgebrand of weggerot. Zelfs de lijken van oorlogsslachtoffers waren weggehaald en elders begraven, op een enkele nieuwkomer na dan.

Guus herinnerde zich hoe er een pittige veldslag had plaatsgevonden, een klein slachtpartijtje op dit kruispunt zelfs. Het leger had dit strategische knooppunt uit alle macht verdedigd, met succes. En toen de schijnvrede terugkeerde en de geëvacueerde bewoners de stad weer binnentrokken, had hij de stapels lichamen zien liggen.

Toen zag hij daar ook voor het eerst de vergevorderde mutaties van die alphaïne-junkies. Minder bedreigend in hun levenloze staat natuurlijk, maar de ervaring was alsnog akelig. In de gezichten van die bleke opgepompte monsters zag hij toen nog persoonlijkheden. Alsof het medemensen waren.

Nu zag hij dat compleet anders. Het waren roofdieren die afgeslacht moesten worden. Kwaad zonder bestaansrecht. Met de kennis van vandaag zou hij hebben gedanst op hun doorzeefde lichamen.

Het kruispunt lag er nu vredig bij, met alleen nog enkele kogelgaten die van de plaatsgevonden tragedie getuigden. Er was niets opvallends te zien, ook niet na de zoveelste dubbelcheck. De enige verandering met voorgaande keren was de oprukkende natuur. Guus zocht contact met Marijn, maar die wierp nog even wat laatste blikken rond.

Ieder jaar ontwortelden de zwaardere stormen weer wat bomen, die routes blokkeerden of nieuwe doorgangen in muren sloegen. Met iedere vorst en dooi cyclus scheurden beton en asfalt verder open, en iedere spriet die de ruimte vulde brak weer wat korrels af. Iedere windhoos strooide

weer een portie hagelslag aan takken over het wegdek. Waar grijs verdween vulde groen de ruimte op. Op de meeste plekken was het einde van de straat al aan het zicht onttrokken.

Diederik, die nu toevallig voorop lag, keek de mannen aan. Ze knikten terug dat het tijd was om in beweging te komen. Hier gingen ze dan.

Guus zag Diederik voorzichtig opstaan en de beschutting van het gras verlaten. Vervolgens stak hij over in de richting van het station, waarop de rest volgde.

Niet veel verder landde een echtpaar goudvinken op de overblijfselen van psychologenpraktijk *P. Prikkel* en tussen de auto's doken konijnen weg. De omgeving leek rustig, maar zoals altijd kon schijn bedriegen.

Guus sloop van auto naar auto. Bukkend en knielend tuurde hij door de ramen en gebarsten spiegels zonder de anderen ook maar een moment uit het oog te verliezen.

Onder een intact panoramadak lag een skelet over de voorstoelen heen gedrapeerd als een luguber gerechtje. Zijn hongergevoel verdween even toen hij de versnellingspook door het hoopje botten en textiel zag steken. Hij checkte ondertussen of het dashboardkastje nog dicht was, en dat was het. Helemaal in orde dus. Sinds de winter had niemand de wagen doorzocht naar etensresten.

Niet dat er iets in lag trouwens, het dashboardkastje was leeg. Door de jaren heen hadden ze het al wel honderd keer opnieuw gesloten. Steeds minder vaak wel.

Vanaf dit kruispunt werd hun directe verbinding naar het centrum geblokkeerd door een half ingestort spoorviaduct. De rails hingen als dropveters in de lucht boven de enorme verkrumelde betonblokken en het geheel nodigde niet

bepaald uit tot een klimpartij. De mannen bogen daarom schuin af van de zevenstrooksweg, verder richting het station, om het spoor op een geschiktere plek te kunnen oversteken.

Guus tikte Bram aan dat hij weer verder kon sluipen. Het tempo zat er goed in. Alle gecontroleerde klepjes, tassen en lunchtrommels bleken gelukkig nog gesloten.

Zonder vertraging kwamen ze nu bij het hoger liggende spoor aan, waar ze even achter een zwervende motorkap schuilden om te kijken of het veilig was voor een oversteek.

Marijn stak met zijn brede rug boven een muur van onkruid uit, om over de verhoging heen te kunnen kijken. Zijn kloofbijl leunde horizontaal op zijn schouder, de bloedstolsels nog zichtbaar in de groeven. *Rage Quitter* presenteerde de steel als opschrift.

Na een minuut of twee waagde Marijn de gok en klom hij op de verhoging van de spoorbanen. Bram volgde door zich op zijn breekijzer uit te drukken, waarna ook Guus zijn klimvaardigheid toepaste. Diederik zou achter hem nog aansluiten.

Het spoor was hier een stuk of tien banen breed en er groeide maar weinig beschutting op de stenen bodem. Overal waar je het spoor overstak moest je je prijsgeven, maar in de buurt van het station had een oversteek als voordeel dat tenminste nog de westelijke richting werd afgedekt. Het zicht werd daar ontnomen door een neergestort ruimteschip, of beter gezegd, de blauwe brokstukken met strakke futuristische vormen die jaren geleden het centraal station waren.

Toen Marijn bijna aan de overkant was seinde hij plots met een gebalde vuist naast zijn hoofd.

Alarm.

Shit. Nu al?

Marijn liet zich plat op de grond vallen en binnen een seconde doken ook de andere drie mannen op hun buik. Guus keek snel naar links, in de richting waar Marijn had gekeken.

Daar bewoog iets. Op een kilometer afstand staken schimmen het spoor over. Te ver weg om wapens van te zien, laat staan gezichten te herkennen. Maar toch duidelijk menselijke vormen. Een stuk of drie passeerden er, in tegenovergestelde looprichting van hun eigen groep. Meer kon hij er niet uit opmaken omdat er een paal van de bovenleiding in de weg stond, maar hij kon nu ook maar beter verscholen blijven liggen. Zonder een vinger te bewegen, zonder te fluisteren, in de hoop tot het einde van het inkijk niet opgemerkt te worden...